

CHICHARRA ETA CHINGURRIA. ¹

Iduritzen zitzaion
 Urrikigarria
 Chicharrari auzoan
 Zuen chingurria,
 Zeren ikusten zuen
 Lertutzen lanean
 Denbora piskachobat
 Ondutzen zanean.
 Askotan esan zion,
 Ez irriz, benetan,
 Ez diat lanik egin
 Nere egunetan;
 Eta uste diat nik,
 Nere mutikoa,
 Lan egiten duena
 Dala chit astoa.
 Zér, ¿ibilli bear dek
 Beti arrastaka,
 Ezin gari ale bat
 Karraiaturika,
 Erori, eta alcha,
 Beti jira-bira,
 Eramatiagatik
 Ale bat kabira?
 Bizi modu char ori
 Utzak, chingurria,

Egin zak nik egiten
 Deraden guztia.
 Chingurriak jakiñik
 Gurasoetatik,
 Ezin biziko zala,
 Egin bage lanik,
 Chicharraren esanik
 Ez zuen aditu,
 Eta bere lanari
 Oi zion segitu.
 Bitartean chicharra
 Zijoan pasatzen
 Uda guzti-guztia
 Sasian kantatzen;
 Baña gaizki jo zion
 Soñua kukuak,
 Uda joan eta zuen
 Atzeman neguak,
 Eta nola bait duen
 Kopet itsusia,
 Joan ziran chichar kanta
 Eta erausia,
 Zeren bukatuturika
 Udako asea,
 Otzak ekarri zuen
 Berekin gosea.

(1) Samaniego-ren ipuia euskerara itzulua,

Chicharra gelditu zan
 Argala, umilla,
 Este zimurtuakin
 Eta erdi illa.
 Oroitzen da auzoan
 Badala zer jana,
 Dijoa arrastaka
 Chingurriagana,
 Era esaten dio
 Doi doya argalez:
 Adiskidia, dizut
 Eskatzen mesedez
 Zure gordaidutika
 Piskacho bat zer jan,
 Nolabait negu beltz au
 Igaro dezadan.
 Ikusi zuenean
 Ain argal chicharra,
 Chingurriak, egiñaz
 Gogotika farra,
 ¡Ola! esaten dio,
 ¿Zu onontz chicharra?

Kantari ona zera,
 Beargille charra.
 Uda igaro dezu
 Erausian, kantan,
 Ni nebillen artean
 Lertzen lan eta lan,
 ¿Eta orain nai dezu
 Chingurri nekeak
 Bete ditzaten chichar
 Alferren esteak?
 Ez, ez orrelakorik,
 On, da ikustea
 Zer dan mundu onetan
 Alfer izatea.
 Ni len nekatu eta
 Banoa jatera,
 Zu geldi egon zera,
 Zoaz kantatzera.
Lagundu bear zayo
Beargilleari,
Ezordea beñere,
Jende alferrari.

EL PAÍS BASCO JUZGADO POR LOS EXTRAÑOS.

De una bien escrita carta que D. Bonifacio Ruiz de Velasco ha dirigido á «El Correo» de Madrid, tomamos los siguientes párrafos:

«El vascongado aprende desde niño á respetar toda autoridad. Al cabeza de familia se le mira como á un patriarca; al cura se le respeta y venera cual si fuera el depositario *único* de la *verdad*; al alcalde se le obedece sin réplica, como encargado de hacer respetar la propiedad y el orden en los pueblos, y de esta armonía resultan contrastes los más agradables y simpáticos para los que vienen de allende el Ebro.